

- 2) Czy dla rozstrzygnięcia, czy chodzi tu o jedno świadczenie, ma znaczenie okoliczność, że niepłacenie przez najemcę opłaty za usługi uprawniałoby wynajmującego nie tylko do odmowy świadczenia usług, ale też do rozwiązania umowy najmu z najemcą?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi, iż możliwość świadczenia usług przez osoby trzecie ma znaczenie, to czy okoliczność ta stanowi jedynie czynnik dodatkowy przy ustalaniu, czy usługi stanowią jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałyby charakter sztuczny albo świadczenie dodatkowe wobec świadczenia głównego, czy też jest to czynnik decydujący? Jeśli jest to jedynie czynnik dodatkowy albo w ogóle nie mający znaczenia, to jakie inne czynniki mają znaczenie dla ustalenia, czy usługi stanowią świadczenie dodatkowe? W szczególności, jakie znaczenie ma to czy usługi są wykonywane w pomieszczeniach stanowiących przedmiot najmu lub w stosunku do nich lub w innych częściach budynku?
- 4) Jeśli możliwość świadczenia usług przez osoby trzecie ma znaczenie, to czy istotniejszy jest fakt, że świadczenie tych usług jest prawnie dopuszczalne, nawet jeśli w praktyce trudno byłoby to zorganizować lub uzgodnić z wynajmującym czy też praktyczna możliwość lub przyjęta praktyka świadczenia tych usług?
- 5) Usługi w niniejszej sprawie stanowią szereg świadczeń w zamian, za które należna jest jedna opłata. Czy w wypadku, gdyby niektóre z tych usług (np. sprzątanie części wspólnych, zapewnianie usług ochrony) nie stanowiły części jednego niepodzielnego świadczenia gospodarczego albo musiały być uważane za dodatkowe świadczenia wobec świadczenia głównego, w odróżnieniu od pozostałych usług, to czy prawidłowe byłoby rozdzielenie całości opłaty pomiędzy różne usługi w celu określenia części opłaty podlegającej opodatkowaniu i części jemu niepodlegającej? Alternatywnie, czy prawidłowe byłoby uznanie szeregu usług za tak ściśle ze sobą powiązane, że tworzą „jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałyby charakter sztuczny” stanowiące samo w sobie świadczenie odrębne od najmu nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 25 lipca 2011 r. — Autorità per l'energia elettrica e il gas przeciwko Antonelli Bertazzi i in.

(Sprawa C-393/11)

(2011/C 282/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

Strona pozwana: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Giussani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z klauzulą 4 ust 4 dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾ (na mocy której „kryteria w zakresie długości okresu zatrudnienia, dotyczące szczególnych warunków zatrudnienia, będą takie same w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, jak w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas, nieokreślony, chyba że zróżnicowanie kryteriów w zakresie długości okresu zatrudnienia uzasadnione jest powodami o charakterze obiektywnym”) ma zastosowanie — jako uzasadniony właśnie powodami o charakterze obiektywnym — krajowy przepis (art. 75 ust. 2 dekretu ustawodawczego nr 112/08), który całkowicie wyzerowuje długość okresu zatrudnienia nabytą w niezależnych organach w ramach umów o pracę na czas określony w przypadku rekrutacji zainteresowanych pracowników w drodze wyjątku — w odstępstwie od zasady przewidzianej w art. 36 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 165/01 — na podstawie „egzaminów selekcyjnych” nieporównywalnych ze zwykłym konkursem publicznym (którego celem jest optymalne przyznanie laureatom funkcji do wykonywania), jednakże pozwalających wyjątkowo na ustanowienie nowego stosunku pracy skutecznego „ex nunc”?
- 2) Czy odwrotnie, na podstawie tej samej dyrektywy 1999/70/WE niedopuszczalne jest — i łączy się z koniecznością odstępstwa od stosowania wspomnianego przepisu krajowego — nieuwzględnienie nie tylko długości czasu pracy lecz również rozwoju kariery na przestrzeni lat do dnia, w którym nastąpiła rekrutacja, w pełnym zakresie lub w części przekraczającej granice zarówno długości okresu zatrudnienia wymaganego w celu przystąpienia do omawianych egzaminów selekcyjnych jak też ewentualnych środków ochronnych które prawodawca krajowy może przyjąć w celu ochrony w rozsądnym stopniu pozycji laureatów konkursu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curte de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 27 lipca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Ciprian Vasile Radu

(Sprawa C-396/11)

(2011/C 282/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Constanța

Strona postępowania przed sądem krajowym

Ciprian Vasile Radu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 5 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 6, w związku z art. 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku także z art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 2 i 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowią przepisy wspólnotowego prawa pierwotnego zawarte w traktatach założycielskich.
- 2) Czy działanie właściwego organu sądowego państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania polegające na pozbawieniu wolności i przymusowym przekazaniu bez zgody osoby w stosunku do której wydany został europejski nakaz aresztowania (osoby, której dotyczy wnioski o aresztowanie i wydanie), stanowi ingerencję przez państwo wykonania mandatu w wolność osobistą osoby, której aresztowania i wydania zażądano, która to wolność jest zagwarantowana w prawie Unii na mocy art. 6 TUE w związku z art. 5 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i na mocy art. 6 w związku z art. 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku także z art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 2 i 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 3) Czy ingerencja państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania w prawa i gwarancję przewidziane w art. 5 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 6, w związku z art. 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku także z art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 2 i 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, powinna spełniać warunek konieczności w społeczeństwie demokratycznym i proporcjonalności względem szczególnego założonego celu.
- 4) Czy właściwy organ sądowy państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania może oddalić wniosek o przekazanie bez naruszenia zobowiązań ustanowionych w traktatach założycielskich i innych przepisach prawa wspólnotowego, z uwagi na fakt, że nie zostały spełnione wszystkie konieczne przesłanki zgodnie z art. 5 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 6, w związku z art. 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku także z art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 2 i 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 5) Czy właściwy organ sądowy państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania może oddalić wnioski o przekazanie bez naruszenia zobowiązań ustanowionych w traktatach założycielskich i innych przepisach prawa wspólnotowego z uwagi na brak transpozycji lub niepełną czy też nieprawidłową transpozycję (w znaczeniu niezachowania warunku wzajemności) decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ przez państwo wydania europejskiego nakazu aresztowania.
- 6) Czy przepisy art. 5 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 6, w związku z art. 48 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku także z art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 2 i 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, do której odwołuje się art. 6 TUE, są sprzeczne z prawem krajowym państwa członkowskiego Unii Europejskiej — Rumunii, a w szczególności z tytułem III ustawy nr 302/2004, a także, czy decyzja ramowa Rady Unii Europejskiej 2002/584/WSiSW została prawidłowo transponowana na mocy tych przepisów.

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).